

Волошки в житі

Марина Забуранна

Людам властиво носити щось із собою.

А це колосся все наливається і наливається. Слава Богу! Запашне! Тягнеться ввись. Вигрівається!...

Вітер тут, на окрайчику поля, з характером. Дмухне, бува, коли вечоріє вже, обтрусить зёрна, а горобцям – втіха. Пам'ятаєш, як горобці вміють тішитися? Пам'ятаєш, як у них сяють малі оченята? А мої очі... пам'ятаєш?...

Липнева ніч – коротка мелодія середньоліття. Липнева ніч. Так мало часу і так багато любові. Скільки всього стається з нами... А скільки могло б ще статися... Чи відає про це хтось?... Хіба оці горобці, може, чули що, бо вони над нами – найближче до Бога.

Коли груди притуляються до грудей, весь світ із його невмирущою суєтою залишається поза нашими руками. Стишилося все, і тільки дихання моє із твоїм сплітається. Побудьмо тут, бо скоро ранок. А ранок – це велика розкіш, на яку не кожні двоє мають право.

Торкатися довгими тонкими пальцями кутиків твоїх очей. Чи є в цьому красивому світі величніше благо?

Яро-яро довкола нас. А ти ховай мене зараз від світу. І бережи. І дивися ось так, як тільки ти один на мене дивишся. Волошки туляться до нас. Зовсім вони не холодні. Заплітаєш їх каблучкою на моєму пальці. Так легко сміятися літньої ночі... Так легко відчувати, що ще хтось так само, як ти, хотів би цю ніч довшою на кілька дотиків.

Ти – мій світанок.

Ти – є. Волошками в житі. І поцілунком в долоні.